

γουννοφόρετος επίθ. Ποντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γουννοφορῶ.

Γουννοφορεμένος, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθα καὶ συνών.

γουννοφόρος επίθ. Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γουννοφορῶ.

- 1) Γουννοφορεμένος, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθα καὶ συνών.
- 2) Ὁ πλούσιος : Ἀούτοι γουννοφόροι εἶναι.

γουννικάρω ἀμαρτ. γουνδικάρω Ζάκ. γουνδονκάρω Ζάκ. γουνδονκάρω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἱταλ. guidicare.

- 1) Σκέπτομαι, κρίνω. β) Νομίζω. 2) Συνομιλῶ.

γούνωμα τό, Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) — Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 24 Θρακ. Ἡθογραφ. 3, 34 καὶ 4, 29 — Ἡμερήσ. Τύπ. 25 Δεκ. 1929, σ. 5. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. 350 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γουνῶνω.

- 1) Γούνα 2, τὸ ὅπ. βλ., Θράκ. (Ἀδριανούπ. Βιζ. Σαρεκκλ.) — Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. Ἡθογραφ. 3, 34 — Ἡμερήσ. Τύπ., ἔνθ' ἄν. : Τοῦ π' τσι τ' κουνναβιοῦ γούνωμα νὰ τοὺν κάνουνι Βιζ. Ὁ γερο - Μπουντουόρης ἀλλαγμένος 'ς τὰ καλὰ του — τὴ γούνα του τὴν τσόχνη μὲ τὸ πλατύγυρο γούνωμα Π. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν. Γούνα γουνωμένη ἀπὸ μέσα μὲ τετράπαχα γουνῶματα Ἡμερήσ. Τύπ., ἔνθ' ἄν. 2) Γούνα 3 Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) — Π. Παπαχριστοδ., Θρακ. Ἡθογραφ. 4, 29 : ...ἡ κυρὰ Μαγ' γὼ ντυμένη 'ς τὰ γουνῶματα καὶ τὰ μεταξωτὰ μισοφούστανα Π. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν. 3) Ἡ τοποθέτησις τεμαχίων γούνας ἐπὶ φορέματος Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ. 24 — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ., ἔνθ' ἄν. Δημητρ. : Ἐνας γουνναῖς, ποὺ δούλευε 'ς τὰ γουνῶματα, τὰ κέρδητά του τὰ τόκιζε 'ς τὰ σίγουρα Π. Παπαχριστοδ., ἔνθ' ἄν.

γουνῶνω ἄνδρ. — Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ. 29 Χριστούγ. Θράκ., 29 — Ἡμερήσ. Τύπ. 25 Δεκ. 1929, σ. 5 — Λεξ. Πόππλετ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. γουνῶνον Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ; ουνῶνω' μα Τσακων. (Χαβουτσ.) Μετοχ. γουνουμένους Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γούνα.

- 1) Ἐπενδύω ἢ διακοσμῶ ἐνδύματα διὰ γούνας ἔνθ' ἄν. : Ἐγούνωσα τὸ φόρεμά μ' μὲ ἀλεποῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ὁ ἄλλος ἔφαινε, ὁ ἄλλος γούωνε Θράκ. (Βιζ.) Μία γούνα ἀπὸ ἀμπὰ σφιχτοφαμένο καὶ γουνωμένη ἀπὸ μέσα μὲ παχιά τετράπαχα γουνῶματα Π. Παπαχριστοδ., Χαμέν. Κόσμ., 29 Ἐνα γουνωμένο παλτὸ Π. Παπαχριστοδ., Χριστούγ. Θράκ., 29. β) Μέσ., περιβάλλομαι γούναν Θράκ. (Φιλιπούπ.) 2) Μεταφ., κτυπῶ, δέρνω Τσακων. (Χαβουτσ.) : Μὰ τ' γουνῶσω (θὰ σὲ δείρω).

γουνωτικό τό, ἀμαρτ. γουνουτ'κό Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. γουνωτῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικόν.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἐπένδυσιν φορέματος διὰ γούνας.

γουνταχλαεύω Πόντ. (Χαλδ.) γουνταχλαύω Πόντ. (Σεμέν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. k o n t a k l a m a k = περιτυλίγω.

Σπαργανώνω, φασκιώνω βρέφος ἔνθ' ἄν. : Ἐγουνταχλάεψα τὸ μωρὸν Πόντ. (Χαλδ.)

γουνπατάκι τό, Ἡπ. Πελοπ. (Ἄρν. Κόκκιν.) γουνπατάξ' Στερελλ. (Ναύπακτ. Σπάρτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γούπατος καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Μικρὰ κοίλη ἔκτασις ἔνθ' ἄν. : Ἐρχεται γουνπατάκι (εἶναι ὀλίγον κοῖλον τὸ μέρος) Πελοπ. (Κόκκιν.) Ἡδρα ἓνα γουνπατάξ' π' ἀπουγώνιαζι λιγάξ' κί γλύτουνσα Στερελλ. (Σπάρτ.)

Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουνπατάκια Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γούπατος ἐπίθ. Ἡπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Μάν. Ξεχώρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) γούπατος ὁ, Ἡπ. Θεσσ. Πελοπ. (Κίτ. Μάν.) — Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα, 42 — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 371 γούπατους Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Σκόπ. γούπατους Ἡπ. (Πάργ.) ούπατους Ἡπ. (Πάργ.) γούπατο τό, πολλαχ. γούπατον πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. γούπατε Τσακων. γούπετο Ἡπ. (Κόνιτς.) γούβατο Ι. Θωμόπ., Πελασγ., 136 γούπαντον Στερελλ. (Ἀράχ.) βούπατο Πελοπ. (Γέρμ.) γούσπατο Εὔβ. (Βρύς.) ούπατο Ἰθάκ.

Κατὰ Μ. Φιλήνταν εἰς Ν. Ἐστίαν 5 (1931) 377 ἐκ συμφυρμού τῶν οὐσ. γούβα καὶ πάτος > γούπατος > γούπατο τό.

Α) Ἐπιθετικ., ἐπὶ τόπου, ὁ εὐρισκόμενος εἰς κοίλωμα, κοῖλος Ἡπ. (Πάργ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Μάν. Ξεχώρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) : Ἐναι γούπατος τόπος, δὲ φυσᾷ καθόλου ἀέρας Μάν. Εἶν' γούπατον χουράφ' κί κρατάει τοῦ νηρὸ Σπάρτ. Ὅλες οἱ ἐλίττες μου ἦτανε σὲ γούπατα μέρη, γι' αὐτὸ σωθήκανε ἀπὸ τὸν ἀέρα Ξεχώρ.

Β) Τὸ ἀρσ. καὶ οὐδ. ὡς οὐσ. 1) Μέρος κοῖλον, τόπος ἐν γένει χαμηλότερος τοῦ πέριξ ἐδάφους, κοιλὰς πολλαχ. καὶ Τσακων. : Ἀπ' αὐτοῦ τοῦ καλύβ' δὲ βλέπεις τίποντα, εἶμι μέσ' 'ς τοῦ γούπατον Στερελλ. (Λεπεν.) Τὸ σπὶτ' εἶναι 'ς τὸ γούπατο καὶ δὲ γλέπω οὐτ' οὐρανὸ Πελοπ. (Δίβρ.) Τὸ μονλάρι μου ἦταν σὲ γούπατο τσαὶ δὲν τὸ εἶδα Πελοπ. (Γελίν.) Τὸ μέρος ἔχει καὶ τὸ καλοκαίρι νερό, γιὰτὶ εἶναι γούπατο Θήρ. Ἐπισαν τὰ πρόβατα 'ς τοῦ γούπατον Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ἐρχεται σὰ γούπατο τ' ἀμπέλι κί ἀργοῦν νὰ γενοῦνε τὰ σταφύλια Εὔβ. (Μετόχ.) Σᾶς ἀγνάντιβα ἀπουδῶ κί σᾶς ἔχασα τότε ποὺ πέσατε μέσα 'ς τοῦ γούπατον Στερελλ. (Παλαιοχ.) Δὲν κάθομαι ἐδῶ, γιὰτ' εἶναι γούπατος' θ' ἀνέβω παραπάνω Ἡπ. Πῆγι μέσ' 'ς τοῦ γούπατον κί κρύφτ'κι Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἐνι γούπατε τὸ μέρι τῶ' ἐνι ποῖα κάψα (εἶναι γούπατο τὸ μέρος καὶ κάνει ζέστη) Τσακων. Ἐπείρκα τῶαι τὸ γούπατε σάτσι (ἔσπειρα καὶ τὸ γούπατο φέτος) αὐτόθ. Ἐκοιμήθηκαν 'ς τοῦ βουνοῦ τὸ διάσελλο καὶ 'ς τὸ γούπατο κατακαμπῆς Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 46. Λάλας τὴ φλογέρα μέσα 'ς ἓνα γούπατο Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 42. Οἱ κλέφτες ὅλοι ὀρθοὶ μὲ τίς πλάτες γυριστὲς κατὰ τὸν ἥλιο ποὺ ῥριχνε τ' ἀντίφλογό του κᾶτον μέσ' 'ς τὸ γούπατο Γ. Βλαχογιάνν., Τὰ παληκάρι., 9. Τὸ λιβάδι εἶναι γούπατο κ' ἓνα γῦρο ράχες Δ. Λουκοπ., Ποιμην. Ρούμελ., 57. || Ποίημ.

Αὐτὴν τὴν ὥρα οἱ πιστικοὶ τὰ πρόβατα σκαορίζουν' βόσκουν αὐτὰ μὲ τὴ δροσιὰ καὶ μὲ τὸ κρύο τῆς νύχτας σὲ γούπατον, σὲ λαγκαδιὰ καὶ 'ς ὄχτους ἀπλωμένα Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 2, 42. 2) Μέρος ὑπὲρνεμον Ἡπ. Στερελλ. (Γραν.) κ.ά. : Κάτσι 'ς τοῦ γούπατον νὰ μὴ κρυώσ'ς Γραν. 3) Στενὴ χαράδρα σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς ροῆς τῶν ὑ-

δάτων Μακεδ. (Καταφύγ.) 4) Μικρά κοιλότης γής, λάκκος "Ηπ. Θεσσ. Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Ἀράχ.) : "Επισι 'ς ἕνα γούπατον γιμᾶτον νιρὸ Σκόπ. 5) Κοιλότης ἐδαφική, χάσμα γῆς σχηματισθὲν ἐξ ὑποχωρήσεως τοῦ ἐδάφους Εὐβ. (Βρύσ.) : Νὰ προσέχης, νὰ μὴν πέσης σὲ κανένα γούπατο. 6) Τὸ ἐκ χώματος δάπεδον οἰκίας Κεφαλλ. : "Εκεῖ πού κοιμόμαστε εἶναι σανίδα, 'ς τὸ μαγερεῖο εἶναι γούπατο.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούπατο πολλαχ. καὶ ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούπαντα τά, Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀγούπατος Πελοπν. (Μάν.)

γούπατω Στερελλ. (Ἀμφιλοχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο ὑ π α τ ο ς.

Ἀπρόσ., κάνει κοίλωμα τὸ ἐδαφος.

γούρ μόν. ἐνιαχ. καὶ Πόντ. ("Οφ. Χαλδ.)

Λέξις ἠχομιμητική, ἐκφερομένη δις.

1) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ παραγομένου εἰς τὰ ἔντερα ἐκ τῆς ἐν αὐτοῖς κινήσεως ἀερίων ἐνιαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) : "Εφα φασούλια κ' ἡ κοιλιὰ μου ἐσήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα κάνει γούρ γούρ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 2) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τῶν περιστέρων ἐνιαχ. : Ἀρχινήσανε τὰ περιστέρια ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὸ γούρ γούρ καὶ μοῦ πήσανε τὸ κεφάλι Πελοπν. (Γαργαλ.) 3) Ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ὠρουμένου κυνὸς Πόντ. ("Οφ.) 4) Ἐπὶ διαπληκτισμοῦ Πόντ. (Χαλδ.) : Ντὸ ἐν' αὐτο καὶ κάθαν ὦραν γούρ γούρ.

γουργουθάκι τό, Α. Κρήτ. (Μύρτ. Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Μικρὸς λάκκος ἐνθ' ἄν.: "Ενα γουργουθάκι νερὸ ἦτανε κειά, δὲ δό'δα καὶ βούτηξα Α. Κρήτ. Φράξε τὸ γουργουθάκι κειονὲ μὴ βάη κανενοῦ ὁ πόδας του μέσα καὶ τότε βγάλῃ αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἦ τὸν οὐρανὸν ἐστράφηκα κ' εἶδα 'να γουργουθάκι κ' ἐκεῖα ξεπλένον τσι καρδιές καὶ βγαίνει τὸ φαρμάκι αὐτόθ.

Ἐσὺ τὸ πίνεις τὸ νερὸ σ' ὀλόχρυσο βαρδάκι

μὰ γὼ τὸ κακορρίζικο 'ς τσῆ γῆς τὸ γουργουθάκι (βαρδάκι = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Μύρτ. Συνών. ἄ ρ ο - λ ι θ ἄ κ ι.

γούργουθας ὁ, Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) γούργουθος ὁ, Κρήτ. (Σέλιν.) βούργουθας Κρήτ. Πληθ. γούργουθα τά, Λεξ. Δημ. μ.ητρ.

Τὸ Βυζαντ. οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Ριμ. Ἀπολλων., 318 εἰς Ἑμμ. Κριαρᾶ Λεξ. Μεσν. 4, 362: «καὶ ἀπὸ τόσον χιονητὸν κείτεται κακωμένος|ἀπέσω'ς ἕνα γούργουθα ὡσὰν ἀποθαμμένος» Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συγκρατεῖται ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Εὐρήκαμε τὸ γούργουθα γεμᾶτο κ' ἐποτίσαμε τὰ βούγια Κρήτ. (Νεάπ.) Συνών. ἄ ρ ὀ - λ ι θ ὁ ς, ἄ ρ ὀ ς, γ ο ὑ ρ ν α 1.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργουῖθοι Κρήτ. (Ἀμάρ.) Γούργουθα Κρήτ. (Νεάπ.)

γουργούθι τό, Κρήτ. (Βιάνν. Νεάπ. Σέλιν. Σητ.)

Ἵποκορ. τῆς λ. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Μικρὸς φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου συγκρατεῖται μικρὰ ποσότης ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Ἄν ἔχῃ καθαρὸ νερὸ τὸ γουργούθι, νὰ γεμίσης τὸ γουνερό, νὰ δὲ φέρῃς νὰ πιοῦμε (κουνερός = πῆλινον δοχεῖον ὕδατος) Κρήτ. (Σητ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουργουῖθια Κρήτ. (Ἀποκόρ. Νεάπ. Σέλιν.)

γουργουθιάζω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.) γουργουθιάω Κρήτ. (Ραμν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ο ὑ ρ γ ο υ θ α ς.

Ἐπὶ ὕδατος, συγκεντροῦμαι εἰς λάκκον: Λάκκο κὰν' ἡ - ρ - αὐλή μας καὶ γουργουθιάσε τὸ νερὸ 'κειά. Ραμν. Σαφίς λάκκους εἶν' ὁ δρόμος καὶ μιὰ βόρα νὰ κάμῃ, γουρ-γουθιά τὸ νερὸ καὶ δὲ βορεῖ νὰ περάσῃ ἄθροπος (σαφίς = ἐντελῶς) αὐτόθ.

γουργουλές ὁ, Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.) Κρήτ. — Ν. Πολίτ., Παραδ., 1, 532 γουργουλιές Μακεδ. (Γαλατ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gulguile* = θόρυβος, πάταγος.

1) Θόρυβος, ἀναταραχὴ ἐνθ' ἄν.: Γιρὸν γουργουλιέν ἔχ' οὐ γείτονας σπὶτ' τ' Μακεδ. (Γαλατ.) β) Ὡς φρ. κάνω — βάνω γουργουλέδες (ἐνσπείρω ζιζάνια, προκαλῶ ἐριδας) Θεσσ. (Πήλ.) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.: "Εβαλι γουργουλέ κι χάλασι ἡ δ'λεῖα Θεσσ. (Πήλ.) Εἶδανε πού ἤθελε καὶ μαζί τους νὰ παίξῃ καὶ μία μέρα ἔκαμε γουργουλέδες, γιὰ νὰ τσακω-θοῦνε ἀναμεταξύ τους Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ἐριστικὴ διάθεσις Ζάκ.: "Εχει γουργουλέ γιὰ καβγά.

γουργουλήθρα ἡ, βλ. γουργουρήθρα.

γουργούλημα τό, βλ. γουργούρημα.

γουργουλιανὸς ὁ, βλ. γουργουριανός.

γουργουλιδάκι τό, βλ. γουργουριδάκι.

γουργουλίδι τό, βλ. γουργουρίδι.

γουργούρα ἡ, Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἀνδρ. Ζάκ. Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κοκκιν. Ἰωάνν.) Κύθν. Λευκ. Μακεδ. (Ζουπάν. κ. ά.) Πάτμ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάλ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀμφ.) — Γ. Σουρῆς, Ρωμ., ἀρ. 23 — Λεξ. Αἰν. Πρω. Δημητρ. γουργούρα Ἀθῆν. Ἀνάφ. Ἀνδρ. (Γαύρ.) Ζάκ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Θράκ. (Κασταν.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύθν. Μύκ. Προπ. (Κύζ.) Χίος Ψαρ. — Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 128 Α. Παλάσκ., Ὀνοματο-λόγ., 40 Α. Σακελλαρ., Ἐγχειρ. Ἀρμενιστ., 210 D.C. Hes-seling, Mots marit., 35 Ν. Χαλιόρ., Ὑδρέικ. θρύλ., 163 Ἐφημ. Καθημερινὴ 15 Μαρτ. 1924 — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. 304 Πρω. Δημητρ. γουργούλ-λα Κάλυμν. Κῶς γουργόλα Δαρδαν. βουργουόρα Κύπρ. γουργάρα Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καρδαμ. Κόρινθ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Δωρ.) — Λεξ. Δημητρ.

Λέξις ἠχομιμητική. Πβ. τὸ συνών. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ ο ς.

1) Ὁ ἰδιάζων ἤχος ὁ παραγόμενος ἐκ τῆς ἐντὸς τῶν ἐντέ-ρων μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων, ὁ βορβορυγμός Ἀθῆν. Ἀνδρ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) — Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: "Εχω γουργουῖρες 'ς τὴν κοιλιὰ Ἀθῆν. || Φρ. Ἡ κοιλιὰ τ' παῖζ' γουργούρα (πρὸς πεινῶντα) Μακεδ. Συνών. φρ. Ἡ κοιλιὰ τοῦ παῖζ' εἰ ταμ-π ο υ ρ ᾶ || Ποίημ.

Κι ἂν τύχῃ μέσα 'ς τὴν κοιλιὰ νὰ ρεῖώσετε γουργούρα Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν. Συνών. β ο υ ρ β ο υ λ ἄ κ ι α σ μ α, γ ο ὑ ρ γ ο υ ρ α ς 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ῆ μ α, γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ - τ ὁ 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι σ η 1, γ ο υ ρ - γ ο ὑ ρ ι σ μ α 1. 2) Ὁ κατὰ τὴν πλήρωσιν ἢ ἐκκένωσιν στενολαίμου ὑδρίας παραγόμενος ἤχος Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῆ τ ὁ 2, γ ο υ ρ γ ο ὑ ρ ι 1. β) Ὑ-δροφόρον ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαίμον, ἐνίοτε δὲ καὶ διάτρη-

